

ÎNCHEIERE

28 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecători

Valeriu Doagă,
Sveatoslav Moldovan și Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Serviciul Vamal al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Poloz
Andrei împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea
ordinului de sancționare disciplinară, restabilirea în funcția deținută, încasarea
salariului mediu pentru perioada de absență forțată de la lucru, repararea
prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2016,

CONSTATĂ :

La 01 septembrie 2015, Poloz Andrei a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului
Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr.761-p din 27 iulie 2015; restabilirea în
funcția deținută anterior; încasarea salariului mediu pentru lipsa forțată de la
serviciu; încasarea prejudiciului moral în mărime de 15 000 lei și a cheltuielilor
pentru asistență juridică.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a indicat că, prin
ordinul Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr.761-p din 27 iulie 2015 a fost
sancționat disciplinar cu eliberarea din serviciu, în temeiul art. 26 lit. g), art. 43 alin.
(2) lit. h) și art. 46 lit. d) din Legea serviciului în organele vamale nr.1150 din
20.07.2000, pentru nerespectarea modului stabilit de perfectare a documentelor
afereente operațiunilor vamale.

Consideră că, ordinul de sancționare este ilegal și urmează a fi anulat, deoarece
sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii
disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei, fără a lua în calcul
timpul aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii sau în
concediul medical.

Menționează că, ziua constatării abaterii, de la care începe să curgă termenul de
o lună, se consideră ziua în care despre abatere a aflat conducătorul unității sau o
altă persoană, căreia conform serviciului îi este subordonat salariatul indiferent de
faptul dacă această persoană, în conformitate cu legislația, are sau nu dreptul de a
aplica sancțiuni disciplinare.

Însă, aceste prevederi nu au fost respectate de angajator, deși au un caracter imperativ, fapt ce demonstrează ilegalitatea ordinului contestat.

Pretinde că, a exercitat onest și în conformitate cu textul legii atribuțiile de serviciu, fapt pentru care a fost sancționat fără temeii. Prin urmare, învinuirile ce-i sunt imputate reclamantului prin intermediul ordinului de sancționare nu sunt temeinice.

Comunică că, în ordinul de sancționare nu este indicată descrierea încălcării sau cel puțin operațiunile pe care acesta nu le-a făcut sau le-a făcut ilegal.

Consideră că, prin concediere i-au fost cauzate daune morale care constau în suferințe psihice manifestate prin epuizare emoțională în legătură cu pierderea locului de muncă și lipsa posibilității de a activa pe viitor în serviciul vamal, precum și de faptul lipșirii de posibilitatea de a demonstra legitim nevinovăția în cursul anchetei de serviciu, cât și prin dereglarea somnului. I-a fost lezată demnitatea, onoarea și reputația profesională, evidențiate prin afectarea prestigiului în cadrul serviciului, prin învinuirile care i-au fost aduse nefondat. Emiterea ordinului l-a copleșit de sentimentul de frustrare, nedreptate și neliniște. Mai mult de atât, este căsătorit și are la întreținere 3 copii.

În drept, a invocat prevederile art. 86, 87 și 205-209 din Codul muncii; art. 14 din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150 din 20 iulie 2000; art. 3, 17, 26 a Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000; art. 166, 167, 174, 175, 192 și 211 din Codul de procedură civilă.

Ulterior, reclamantul Poloz Andrei a înaintat cerere de completare a temeiurilor acțiunii, indicând că angajatorul pretinde că fapta pentru care a fost sancționat a avut loc la 09 februarie 2015 - ziua în care responsabilul PVIC Criuleni 14.18 Vadul lui Vodă, Sușcov Alexandru, a fost contactat de șeful SEM Centru, Dumitru Goroșenco, care a comunicat că în preajma PVIC Molovata, de către echipajul mobil SEM Centru a fost stopat un microbus de model „Fiat S592”, care transporta în compartimentul mărfar circa 5 tone de resturi/deșeuri de peliculă.

Menționează că, la 09 februarie 2015, prin ordinul Biroului Vamal Chișinău nr.35 a fost creată comisia pentru efectuarea anchetei de serviciu, iar reieșind din materialele anchetei de serviciu, se observă că la 23 aprilie 2015, reclamantul a dat o lămurire prin care susține că nu a depistat careva încălcări ale legislației în cadrul serviciului efectuat la PVIC Molovata. Iar, mai apoi, la 27 iulie 2015, a fost emis ordinul de sancționare contestat.

Invocă că, în jurisprudența constantă a Curții Supreme de Justiție s-a statuat că sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei, fără a lua în calcul timpul aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii sau în concediul medical. Iar, în jurisprudența CtEDO (cazul Beian versus România), s-a stabilit că prin hotărârea instanțelor interne a avut loc încălcarea art. 14 CEDO întrucât reclamantul a fost discriminat în raport cu alte persoane ce se aflau în situație similară.

Pretinde că, a exercitat onest și în conformitate cu prevederile legii atribuțiile de serviciu, fapt pentru care a fost sancționat fără temeii.

Comunică că, la postul vamal din s. Molovata, r-1 Dubăsari, la 09 februarie 2015, colaboratorul vamal Andrei Poloz stopând microbusul de model „Fiat S59”, a întrebat șoferul ce are în automobil și a solicitat să deschidă portiera din spate în vederea verificării mijlocului de transport. La verificare, i-a fost prezentată factura

de expediție eliberată de un agent economic din Rezina cu destinația către un agent economic din municipiul Chișinău, ceea ce nu a constituit temei de a efectua careva proceduri vamale, deoarece respectiva factură contabiliza transportarea mărfii a doi agenți economici înregistrați la Camera Înregistrării de Stat a Republicii Moldova.

Susține că, nu a comis acțiuni care au contribuit la trecerea bunurilor peste frontiera vamală, întrucât frontiera de stat a Republicii Moldova este linia ce desparte pe uscat și pe apă teritoriul Republicii Moldova de teritoriul statelor vecine, iar în plan vertical delimitează spațiul aerian și subsolul statelor vecine. Concomitent, frontiera de stat a Republicii Moldova, perimetrul antrepozitelor vamale constituie frontiera vamală a Republicii Moldova. Astfel, de fapt șoferul microbuzului de model „Fiat S59” nu avea ca scop transportarea bunurilor peste frontiera, ci doar a traversat prin punctul vamal intern de control, unde nu este necesar de a achita careva plăți vamale aferente.

Consideră că, argumentele pârâtului se referă la unele aspecte care nici nu se regăsesc în încheierea din 10 iulie 2015 asupra rezultatelor investigațiilor de serviciu referitoare la acțiunile săvârșite de către colaboratorul vamal Andrei Poloz, din cadrul Biroului Vamal Chișinău. Astfel, nu este clar și nu are nici o relevanță faptul că în referință a fost menționat despre extrasul din Sistemul Informațional UNIPASS unde mijlocul de transport nu a fost înregistrat la 09 februarie 2015.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 04 aprilie 2016, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial.

S-a anulat ordinul Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr.761-p din 27 iulie 2015 cu privire la aplicarea lui Poloz Andrei a sancțiunii disciplinare eliberare din serviciu în organul vamal.

S-a restabilit Poloz Andrei în funcția de inspector superior al postului vamal a Biroului Vamal Chișinău.

S-a încasat de la Serviciul Vamal al RM în beneficiul lui Poloz Andrei salariul mediu pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada de la 27 iulie 2015 până la 04 aprilie 2016 în mărime de 32 523 lei 12 bani.

S-a încasat de la Serviciul Vamal al RM în beneficiul lui Poloz Andrei prejudiciul moral în mărime de 7 000 lei.

S-a încasat de la Serviciul Vamal al RM în beneficiul lui Poloz Andrei cheltuielile de judecată suportate pentru asistența juridică în mărime de 5 000 lei.

În rest, pretențiile privind repararea prejudiciului moral s-au respins ca neîntemeiate.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond s-a bazat pe cercetarea completă, a tuturor probelor prezente și a constatat că, cerințele invocate în acțiune se încadrează în prevederile legii.

La 11 aprilie 2016, Serviciul Vamal al Republicii Moldova a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 04 aprilie 2016, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2016, a fost respins apelul depus de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 04 aprilie 2016.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, iar argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 30 septembrie 2016, Serviciul Vamal al Republicii Moldova a depus cerere de recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului, recurentul a indicat că, contrar concluziilor instanțelor, nu a omis termenul pentru durata efectuării anchetei de serviciu și pentru aplicarea sancțiunii disciplinare.

În acest sens, susține că instanțele eronat au considerat că ziua constatării abaterii este 09.02.2015, or la acea dată încălcarea nu era constatată, ci doar s-a informat conducerea despre posibila abatere.

La 18.11.2016, avocatul Posturusu Nicolae în interesele lui Poloz Andrei a depus referință la recursul declarat, prin care și-a manifestat dezacordul cu argumentele acestuia și a solicitat declararea lui ca inadmisibilă.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 07 iulie 2016, a fost contestată cu recurs de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova la 30 septembrie 2016. Având în vedere că la materialele cauzei nu sînt anexate materiale confirmative ce ar certifica data recepționării deciziei instanței de apel, prin prisma art. 425 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră recursul depus în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, completul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și a constatat circumstanțele cauzei. În viziunea recurentului, instanțele eronat au considerat că ziua constatării abaterii este 09.02.2015, or la acea dată încălcarea nu era constatată, ci doar s-a informat conducerea despre posibila abatere. La fel consideră că, contrar concluziilor instanțelor, nu a omis termenul pentru durata efectuării anchetei de serviciu și pentru aplicarea sancțiunii disciplinare.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare minuțioasă de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Valeriu Doagă

Judecători

Sveatoslav Moldovan

Iuliana Oprea